

har anbefalet, nemlig at betragte den forøgede Fortjeneste i 1914 som en Præsumption for Skatteevnen og som tilstrækkelig Grund til, at vedkommende sættes i Skat saaledes, at hvis han vil undgaa Skatten, maa han overfor Ligningsmyndighederne fremkomme med Indsigelse, hvorved han dokumenterer, at det ikke er Krigskonjunkturerne, som har foraarsaget Merindtægten. Nu siger den ærede Minister, at det vil være en overordentlig vidtløftig Historie, for saa skal vedkommende gaa hver enkelt Forretning igennem, som han har gjort i Aarets Løb i Sukker, Kakao, Te o. s. v. Nej, saadan gaar det ikke til i det virkelige Liv. Vedkommende kaldes op til Ligningsmyndighederne, og man taler om Tingene, og det hele kommer saa an paa et Skøn; der skal ikke gives nogen nøjagtig Udregning i Enkelthederne, men man skønner over det hele, thi denne Skat er saa svævende i sit Grundlag, at man maa nøjes med et Skøn, men at man derved i nogen Grad nærmer sig det, som er Hensigten, og at det ikke er upraktikabelt at gaa den Vej, vil jeg dog fastholde. Der lader sig anføre saa mange Eksempler paa, at det andet rammer ganske urimeligt. Jeg skal f. Eks. nævne en begyndende Forretningsmand, som arbejder sig op igennem en Række af ikke alt for mange Aar. Han skal netop i de sidste Aar af Rækken have en Merindtægt for at kunne klare de Startningsudgifter, han har haft i de første Forretningsaar. Faldt denne Merindtægt i 1914, vil han blive ramt ubilligt haardt af Lovforslaget, saaledes som det er formet af Ministeren. Jeg tror ogsaa ganske sikkert, at man kommer til at udstrække Skatten ud over Aaret 1914 til ogsaa at omfatte Aaret 1915, thi foruden al den øvrige Vilkaarlighed, der kan være i det valgte Skattegrundlag, vil det dog blive en alt for urimelig Vilkaarlighed, hvis man vilde sige, at de Fortjenester, som er faldet netop i den Stump af Krigen, som ligger i 1914, skal betale, de andre ikke. Man bliver nødt til at tage det noget mere med og bliver nødt til derved at kombinere en Forandring i Lovforslaget, som gør det muligt at faa dem med, som opgiver deres Indtægt efter andre Aar end Kalenderaaret.

De øvrige Bemærkninger, som den højtærede Minister fremkom med med Hensyn til Aktieselskaber, finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa. Jeg synes ikke, det var nogen videre Imødegaaelse af, hvad jeg havde fremsat. Men jeg gentager — hvad den højtærede Minister

ogsaa synes at mene —, at Drøftelse i Enkeltheder om, hvorledes disse Lovforslag skal se ud, lægger vi meget bedre hen til Udvalget end til Salen.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil bede det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) om ikke at betragte det som nogen Uhøflighed af mig, naar jeg ikke udførligt gaar ind paa det Foredrag, han her har holdt. Det ligger deri, at det ærede Medlem staar ret alene med de Anskuelser, som han har fremsat, ikke muligvis alene her i Tinget, ikke heller alene, hvis man gaar udenfor Tinget, men alene i dette Øjeblik, fordi Ordføreren (N. Neergaard) for hans Parti har stillet sig paa et ganske andet Grundlag end det ærede Medlem, og saaledes, at jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlems Anskuelser ikke kommer til at spille nogen fremtrædende Rolle ved Behandlingen af denne Sag. Dette Forhold gør nu, hvor vi staar ved Slutningen af Sagens første Behandling, at der ikke bliver saa megen Anledning for mig til at komme ind derpaa. Det ærede Medlem havde den Anskuelse, at man i dette Øjeblik skulde være gaaet til en langt større Beskatning i Landet, end her er foreslaaet, og at Folk nu er parate til at betale Krigsomkostningerne, om jeg saa maa sige, i dette Øjeblik, men at det derimod nu kunde hænde, paa Grund af disse Lovforslags Fremsættelse og Finansministerens Stilling, og vel ogsaa paa Grund af hans eget Partis Stilling, at denne Beredvillighed svandt væk. Jeg er bange for, at den Art Beredvillighed til at betale store Skatter er mere teoretisk til Stede end i Virkeligheden. Jeg skulde tro, at hvis vi fremkom med Forslag om Skattebeløb, skal vi sige op til en halv Snes Mill. Kr. — det er jo egentlig en saadan Tankegang, det ærede Medlem var inde paa —, vilde Offervilligheden have vist sig svagere, end det ærede Medlem er gaaet ud fra. Men ganske sikkert har det ærede Medlem ogsaa ment, at selve det Grundlag, hvorpaa man nu i dette Øjeblik søger at skaffe et mindre Beløb for Staten, er fejlagtigt. Det ærede Medlem er uenig med Hensyn til Arveafgiften, uenig om, at man særlig skulde paalægge Gruppe A de større Byrder, idet han gaar ud fra, at naar der arves f. Eks. fra Fader til Søn og det gælder en Forretning, vilde det være ret urimeligt, om der skulde udtages et større Beløb af denne Forretning til at betale Arveafgiften med, naar derved Forretningens Fortsættelse vilde blive vanskelig. Ja, men det